

POKRIŽANJE

Pokrižanje je v katoliški cerkvi in v vzhodnih cerkvah najpogostejše izražanje vere. Ko naredimo MALI križ, se s palcem desne roke pokrižamo na čelu, na ustih in na prsih. Tako posvetimo Bogu svojo notranjost: misli, besede in vse želje. Ko naredimo VELIKI križ, se s prsti dotaknemo čela, nato prsi, leve in desne rame. Tako pokažemo, da v celoti pripadamo Bogu in mu podarjamo svoje življenje. Ob takem pokrižanju rečemo Troedinemu Bogu: Tvoj sem! S tem se izročimo v Božje varstvo in izpričujemo vero pred drugimi. Na televiziji smo videli že marsikaterega športnika, ki se je pred pomembnimi izzivi pokrižal in na ta način prosil za blagoslov pred tekmo.

Znamenje križa je eno najstarejših znamenj. Zgodnji cerkveni pisatelj Tertulijan piše že leta 211, da na vsakem koraku in ob vsakem delu naredi na svoje čelo drobno znamenje, to je znamenje križa.

Preden se otrok lahko sam pokriža, ga pokrižajo drugi, predvsem starši in botri. Pokrižanje novokrščenca je tudi del obreda pri sv. krstu. Ob pokrižanju se spomnimo na Jezusovo smrt in vstajenje in hkrati na naš vstop v odrešenjsko skrivnost. Od krsta do smrti obred pokrižanja spremlja življenje kristjana in ga ovija v neke vrste zaščitni plašč. In kakor je življenje kristjana prepleteno s križem, je s križem prepletena tudi sv. maša, saj se pokrižamo na začetku in na koncu maše.